

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačajo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Potovalnemu čebelarstvu žuga nevarnost. — Neznan sovražnik čebelarstva. — Dopisi.
— Naznanilo.

Potovalnemu čebelarstvu žuga nevarnost.

Dopis s Tominskega naznanjuje potovalnim čebelarjem nevarnost za njih čebelarstvo. Ker bi vendar dopis ne bil po vsem jasen tistim bralcem, ki družih sporočil nimajo, navodimo tú nasvetovano postavo, ali bolj prav, načrt in predlog postave ter dostavljamo še nekaj besed, da bralci vedó, zakaj gré.

Visoka vlada je 12. septembra t. l. predložila sl. Goriškemu deželnemu zboru sledeči načrt o potovalnem čebelarstvu:

§. 2. „Posebna določila o postavljanji ptujih čebel t. j. ne takih, ki jih navadno srenjčani imajo, ampak dopeljanih le za gotove čase in paše; zlasti o najmanjši daljavi od domačih čebelnjakov in o posebnih varovalnih ukazih pri prenehanji zadostne paše za vinorejo in sadjerejo; zaradi odpeljavanja že postavljenih ptujih čebel bode za posamezne politične okraje c. kr. deželna vlada s porazumljenjem deželnega odbora na svetlo dala ter zaukazala. Naj bi pa porazumljenje ne bilo mogoče, se mora določilo pri ces. kralj. ministerstvu kmetijstva iskati.“

§. 3. „Srenje imajo pravico za v njih okraj dopeljane ptuje čebele davk določiti in pobirati, kateri vendar ne smé več znašati, kakor 15 kr. od vsakega panja za posamezne dobe čebelne paše in kateri bi o primerljeji zaukazanega odpeljavanja čebel pred končano pašo (§. 2.) na tirjatev čebelarja se mogel primerno zmanjšati, oziroma nazaj povrniti.“

* * *

Da bode reč bolj jasna, ponovimo nasvetani načrt postave s kratkimi besedami. Načrt postave pravi: Deželna vlada s porazumljenjem deželnega odbora bo za vsak kanton ali okraj določila in zaukazala, če se smejo tje ptuje čebele sploh v pašo pripeljati; dalje, koliko dalječ morajo ptuje čebele od domačih stalnih čebelnjakov postavljene biti in zadnjič, kdaj in kako se sme o prenehanji čebelne paše ptujim čebelarjem zaukazati, da svoje čebele takoj (nemudoma) z okraja odpeljajo. Ko bi se o tih rečeh in zaukazih dež. vlada ne mogla porazumeti in zediniti z dež. odborom, gré pritožba na ministerstvu kmetijstva, katero reč stalno določi in zaukaže.

Tretji paragraf je jasen, pa pomanjkljiv.

Določuje le, koliko smé srenja za srenjsko denarnico od vsakega panja v pašo pripeljanih čebel tirjati ter določi, da se smé k večemu po 15 kr. od panja poberati. No, ravno premalo ni; al vendar to še ni vse. Koliko smé gospodar posestva ali čebelnjaka tirjati, kjer se čebele postavijo, paragraf ne določi nič; tudi ne naj večega ali zadnjega zneska, kakor za srenje. In vendar gospodarju gré nekoliko plače ali odškodovanja za prostor, čebelnjak in drugo skrb prav po pravici ter naj berž manj ne bode tirjal za svoj trud in svojo skrb, kakor srenja za prazin nič. Tedaj bi bilo za 14 dni — 3 tedne paše od 50 panjev davka precej 15 gld., mogoče pa, da tú in tam še več, ker paragraf nič ne določi. Omenjena pomankljivost paragrafa bo znabiti marsikje delala še velike sitnosti.

Poglejmo zdaj še vladno pojasnilo k §. 2.

Tú vladni načrt pravi: „Se vé da prašanje, če čebele sadje — in vinoreji sploh škodo delajo, še ni brez vsega dvoma, zlasti nemški in inostranski čebelarji prašanje zanikujejo zatrdovaje, da čebele se le takih vinskih jagod lotijo, ktere so po drugih živalih (n. pr. po vrabcih, sršenih ali osah) ranjene.“

Nasproti pa, kakor se je pri pozvedovanji pokazalo zatrdujejo po Goriškem celó zvedenci, da zamorejo okoljšine nastati, kadar se čebele zdravega, celega sadja in grozdja lotijo; če namreč, kakor se po Goriški planjavi večkrat zgodi, nastane suša ter navadne čebelne paše sploh pomanjkuje, ali pa zarad prevelikega števila dopeljanih panjev. Ne sme se prezreti, opozorujejo zvedenci, da znabiti imajo nemški čebelarji iz stališča lastnih skušenj popolno prav, da pa to mnenje ne veljá za Goriško, ker v bolj južnih krajih je sladkorna mera v jagodah grozdja ravno veliko večja in doba zrelosti ne spada, kakor v severnih krajih, ravno v čas, kadar se čebele že za zimsko spanje pripravljajo.“

„Vlada se tedaj ni pomisljevala vkljub raznemu mnenju mogoči primerljaj poškodovanja na sadji in v vinogradih po Goriško-Gradiščanskem v prevdarek jemati.“

* * *

Naj nam bo dovoljeno nekaj opazek dostaviti. Naj pred se nam prav čudno zdi, kako da je vis. vlada ta načrt postave o potovalnem čebelarstvu le edino v Gorici deželnemu zboru predložila in deželnim zborom drugih dežel prav nikjer. Mar li ni saj Terst in njegov deželni zbor zarad Krasa in okolice v enakem položaju? Vidi se, kakor bi se bilo to v Gorici zgodilo le na posebno in osobno pritiskanje nekaterih. Enaka misel se nam je vrivala pri čitanji Tominskega dopisa. Tedaj to kaže, da vlada ne misli se pečati s toliko zaželjenim postavodajalstvom o čebelarstvu za vse cesarstvo, ampak to le posameznim deželnim vladom prepušča.

Po Krasu smo imeli priliko z mnogo gospodi občevati, med kterimi so nekteri res strokovnjaki, ali če hočete rajši, zvedenci v čebelarstvu; pa pritožbe, kakor bi čebele zdravo sadje in grozdje napadale in poškodovale, nismo do letos nikoli čuli. Letos pa smo naleteli nekega vrtnarja, ki se je o požrešnosti čebelni neznano pritožval ter vkljub vsemu zavračevanji trmasto svoje trdil. Če nam se je pa zato malo kadilo, nam je vendar dopadil zarad usmiljenega srcá svojega. Znal je namreč po lastni izjavi veliko skrivnost, s ktero bi lahko v dveh dneh vse čebele cele okolice pomoril, pa „smilile so se mu“! „Tedaj tudi tiste, ki v panji ostajajo ter zalego ogrevajo“, dostavi prijatelj. Nevarni človek! Kaj pak da je zarad zadnje izjave tudi njegova prva malo sumljiva postala. Pustimo mu oboje.

Slišali smo pa na Krasu večkrat pritožbe zaradi ropnic o neugodnem vremenu ali sicer o prenehu paše. Temu se da nekoliko v okoliščini priti; nekoliko pa ne. In tu bi bilo res potrebno, da bi postavodajalstvo kaj stalnega določilo, kar se opera na skušnje in izjave umnih in zvedenih čebelarjev in strokovnjakov v čebelarstvu, ne pa da bi se reč prepustila svojeglavnim, nevednim srenječanom. „Est modus in rebus,“ pravi latinski pregovor, vsaka reč naj ima svojo mero. Da bi se brezozirno na kraj in okoljšine neštevilno panjev prosto kamor si bodi navleklo, za to nismo nikoli bili in nobedin pametnih ne more biti. Da bi se pa zaradi mogočega ropanja vse potovalno čebelarstvo prepovedalo, bi bila pa druga ravno tako neopravičena krajnost.

Iz rečenega je razvidno, da postave o čebelarstvu je res potrebno, le pristranska naj ne bode. Postava presv. cesarice Marije Terezije je zadostovala za tiste čase, da, bila je prava podlaga čebelarstva; ali časi so se spremenili, še naj bolj pa čebelarstvo ter ni nekdanjemu več podobno. Postava pa je ostala, kakoršnja je bila pred sto leti — se vé da moramo tudi pristaviti: Še ta se ne spolnuje, dasiravno ima tudi za naše čase še marsikaj dobrega v svojih paragrafih.

Posledek tega bo, da se bomo še manj in težje porazumljevali, kakor do zdaj; ker vsaka deželica bo imela posebno postavico, kakor jo bota ravno na krmilu sedeča deželna vlada in deželni odbor izdelala. Drugi nasledek bo, da zanaprej še te postave o čebelarstvu ne bomo imeli, kakor jo imamo zdaj od časa Marije Terezije, ampak vsaka dežela bo imela odlomek, celote pa ne bode nikjer. Naravni nasledek tega bo in mora biti, da bo zmešnjava in brezpostavnost še večja, kakor je bila že do zdaj. Slaba bodočnost za čebelarje in čebelarstvo!

Dovoljujemo si še eno opazko. Kako se namreč striinja predložen načrt Goriške deželne vlade z odprtim pismom — patentom presv. cesarice Marije Terezije 8. aprila 1775? Ta patent -- da le malenkosti navodimo — govori

v §. 4. Vsaka dež. vlada naj ima za svojo poglavitno dolžnost, čebelarstvu vse potrebno varstvo nakloniti;“

v §. 9. kjer čebelarji želijo svoje čebele na cvetečo ajdo pripeljati, se sme brez motenja posestnikovih pravic toliko bolj zgoditi, ker čebele rastlinam nobene škode ne storijo; posestniku naj za neškodljivo pašo malo plačujejo, vendar od panja ne več, kakor po dva krajcarja;“

v §. 10. „Od pripeljanih čebel se ne sme ničesar tirjati, kakor le cestnino;“

v §. 11. Naše podložne zagotovljamo, da na čebelarstvo ne bomo nikoli kakega davka nakladali; tudi ne dopuščali, da bi kdo v občini ali osebni prid kakoršnji koli davk nakladal, ampak vedno in povsod hočemo čebelarstvo varovati, braniti in podperati;“

v §. 12. „Nadejamo se tega od vseh gosposk in ne dvomimo, da bodo zboljšane okoljšine podložnih za svoj lastni dobiček spoznale i. t. d.;“

zadnjič v §. 13 . . . . . Gosposke in vradniki naj se nadejajo Naše posebne milosti, kateri svoje podložne v tem opraviilu podpirajo; pa tudi nasproti Naše velike nemilosti, če bi svojim podložnim v čebelarstvu kakor koli si bodi zapreke delali, ali njim dobiček prikrajševali.“

O zadnih dveh §§. bo kdo mislil: Saj ravno z nasvetovanim načrtom Goriška gosposka skrbi za svoje podložne! Dvomimo; kolikor nam je znano, s Kranjskega le Notranjcev nekoliko prepeljava svoje čebele na Kras, drugi ne; pač pa ravno Goriški podložni s Tomina, Kaborida i. t. d. potujejo in romajo s svojimi čebelami naj bolj po svetu; tem pa načrt ravno ni prijazen.

Naj bi načrt vpravil razmere med čebelarjem, ki čebele pripelja in gospodarjem, ki čebele sprejme, bi bilo prav, in marsikakega prepira konec; al zakaj oba prezira in le srenji dobiček nakloniti si prizadeva, nam ni prav jasno. Srenja vendar nima nobene skrbi, nobenega dela in nobene odgovornosti, pa prisodi ji načrt berž po 15 kr. od panja; kako neki se to vjema z zgoraj navedenimi paragrafi patenta ces. Marije Terezije? Mar li ne velja ta postava več? Ne poznamo nobene naslednje, ki bi bila prejšnjo ovrgla.

Kar se tiče vladne opombe ali pojasnila zarad prašanja, ali se čebele celega, zdravega sadja in grozdja lotijo in ga poškodovajo ali ne, moramo spoznati, da nam je mnenje Goriških zvedencev, kakor bi čebele o suši ali sploh o pomanjkanji paše zdravo sadje načenjale, čisto novo. Nismo ga niti čuli pri občnih zborih slovečih avstrijskih in nemških čebelarjev, niti ga čitali v laških ali francoskih in drugih čebelarških časnikih. Da vseh nimamo in ne razumimo, radi spoznamo; al naj bi kje kaj takega bilo, moremo le misliti, da bi bilo sosednim čebelarjem prikrito ostalo? Gotovo ne. Kar se tiče večje mere sladkorja v Goriškem sadju in grozdju, je naj berž le domišljija — „da se vendar nekaj pové“! Tominski dopisnik prav opomni, da laška, francozka in dalmatinska vina niso kiselca, ampak z goriškim enake dobrote, sem ter tje tudi boljša.

Če se res sklene, da že trije panji, ktere kak čebelar v srenji ima ter dopeljavanji čebel oporeka, zadostuje, da se ptuje čebele v srenjo ne smejo pripeljati, potem je potovalno čebelarstvo popolno vničeno — nagajivcev in podpihovavcev se nikjer ne manjka.

Neznan sovražnik čebelarstva.

Hudega sovražnika našega čebelarstva nam naznanuje Eich. Bnzt., če se potrdi. Opazovanja je vredno.

G. Celestin Šahinger, kaplan na Spodnjem-Avstrijskem, je zapazil nekega žužeka (prešipnjenca), ki se z latinskim imenom zove „mutilla europea,“ „čebelna mravlja.“ Vjel je pet takih ptičkov in sicer dva že v panji, tri pa še pred panjem ter jih je poslal naravoslovcu g. Schönfeld-u v preiskavo.

Da je ta spaka v panji, naznanujejo čebele s tem, da naglo pri žrelcu vun silijo, sesalni rilček vun molijo, z udi utripljejo ter po kakih urah poginejo. Po enodnevnosti mravlje v panji je najdel po 200 in več mrtvih čebel. Kar o deževnih dnev ne silijo iz panja, je včasih na izletnici toliko mrtvih čebel, kakor spomlad po zimskem spanju. Kjer ta mrčes dalje časa v panji gospodari, postane panj tako reven na čebelah, da malokdaj roji, ali pa celó odmrje.

Da je to za čebelarstvo spet velika nadloga, vsak lahko spozná, zlasti kadar je rodovitna letina za tak mrees. Ko g. kaplan zatrduje, da je v treh tednih čez 100 takih mravlj vjel in ena sama toliko čebel pomori, si vsak čebelar nevarnost lahko predočiti.

Živalico popisuje g. Šahinger tako-le:

Mravlja ima neznanó trdo kožo, kakor oklep; zato jo čebele brez vspeha pikajo ter svoje življenje le zastonj zgubijo. Mravlja sama nič ne izvali, ampak svojo zalego naj rajše stavi v čmerljevo satovje in sicer na zalego, dokler ni zalepljena. Prikaže se naj bolj od začetka aprila do jeseni, vendar je čebelam le nevarna nekako do konca junija, dokler je čas rojenja. Babice nimajo perutnic, tedaj se jim vhod tudi lahko vbrani, če se čebelnjak na stebre postavi in ti s smolo namažejo; pepel pa nasproti ne varuje čebel pred tem mrčesom, kakor pred drugimi mravljami. Babice naj berž zato silijo v panje, da bi tam svojo zalego nastavliale.

Temu dostavlja g. Schönfeld sledeče: Glava in zadni del je črn; ta pa vendar ima tri rjavo-rumene proge. Oprsje je skoraj da štirivoglato, rudeče. Velikosti je kakor osa, in sicer tudi tej podobna, naj bi vse drugo jo ne značilo kot pravo mravljo. Jajčica leže v čmerljevo gnezdo, katero se kmalo izleže in dasiravno je črviček majhen, vendar pokonča veliko večega čmrljevega, ki mu je v živež. Želo ima nenavadno dolgo in silno ojstro. Služi pa naj pred v to, da z njim svojo zalego v globoke čmrljeve celice poklada; potem pa tudi v brambo. Tega se lahko prepričamo, če mravljo čez sredo primemo; tada hitro stegne svoje želo, ga obrača in suče neznanó naglo na desno in levo, okrog in okrog ter skuša sovražnika zadeti. Ali na ta način tudi čebele pika in pokončuje; ali zato v čebelni panj sili, da tam svojo zalego nastavlja, ali le živeža išče, še ni dokazano ter bodo še le opazovalne skušnje pozneje dokazale.

Pri nas tega mrčesa še nismo zapazili, tudi ne čitali kaj od tega sovražnika niti v časopisih (razum rečenega v Eich. Bnzt.), niti v čebelarških knjigah.

Spet neki drugi čebelar ovaja neko živalico kot dvomljivega prijatelja za čebelarstvo. Soznanil sem se, pravi ta, z živalico, ktere pred nisem vidil, ali pa ne porajtal. Velikosti je kakor sršen, po vnanjem pa bolj čmrlju podobna, popolno črne barve, ki se na temnozelenkasto spreminja. Kadar človek živalico vidi letati, bi mislil, da je govnač (po nekterih krajih dr . . . brbec). Žužek se rad okoli čebelnih panjev plazi ter skuša skozi žrelice v panj priti. Išče li medú ali čebel, se do zdaj še nisem mogel prepričati. Čebelni prijatelj naj berž da ni ter z gole prijaznosti ne sili v panj. Te dni sem v nekem panju dva vsmrtena našel. Znabiti nam bo vedel kak naravoslovec kaj več od tega črnuha povedati.

Dopisi.

Iz Tominskega 15. septembra 1878. F. D. — Potovalni čebeloreji se je napovedala vničevalna vojska. — Blagostanje državljanov je moč države, zato je vendar čudno, da celó visoka vlada dela ovire čebeloreji, ki bi Avstriji donášala lahko več milijonov gold. na leto. — Predložila je ona deželnemu zboru v Gorici načrt zadevajoč čebelorejo, s katerim, kratko rečeno, hoče to popolnoma zatreti. Kolikor sem pozvedel, določuje ta, kako in kje se smejo ptuje, t. j. ne stalno v občini držane čebele, razpostavljati, pa vendar ni še določena oddaljenost od domačih. Se ve, da tudi ta ne bo čebeloreji vgodna, ker vže zdaj omenja, da trije panjovi zadostujejo, da se ptujim čebelam pot v občino zapré. In pa kaj še? Na oglas enega samega srenjčana, ki bi se pritožil, da mu kaka čebela po gnjilem sadji ali grojzdi lazi, — znabiti celo

tudi, če le sliši čebele v zraku brenčati, morajo se, komaj vpeljami panji zopet odpeljati. Za to dobroto, če se čebele v pašo pripeljati dopustijo, pa ima občina pravico tirjati od čebelorejca, čujte malenkost — do 15 nov. od vsakega panja v srenjsko denarnico in za prostor se ima lastnik zemljišča še posebej odškodovati. Tedaj: pridelek občini in lastniku čebelnjaka, svoj celoletni trud pa shrani ti, vbogi čebelar ter ga imej za plačo svoje marljivosti!

Mislite si, umni čebelorejci na Goriškem, tako pojasnilo postave! Kdo in kaj je pa vendar dalo tej postavi povod? Slišal sem, da je nek obnemogli bogataš ali veliki posestnik pred kacimi 20 ali 30 leti hrepenel po prejšnjem blagostanji in vedši, da je čebela zeló marljiva, posluži se te, ter nakupi nekoliko panjev. Pa kaj menite, da je s tem obogatel? Kaj še; ker sam ni delal, si je čebela mislila: „Zakaj bi jaz delala?“ in tako je moral čebelorejo na kol obesiti, in od tega časa je menda naj večí sovražnik čebele in zato morebiti „zvedenec!“ — Ako bi se kot umni čebelorejec oglasil g. P. in g. U. iz Koborida na Goriškem, poklon! kajti ta dva gospoda delata sama celo leto in neutrudljivo pri čebelah.

Umni čebelorejci avstrijski in nemški, pa tudi naravoslovci trdijo, da čebela ne škoduje ne sadji ne grozdji, in to omenja sama vis. vlada celó v pojasnilu navedene postave, pa vendar ne poslušajo takih mož, ampak omenjenega čebelorejca?

Goriški zvedenec se opira na to, da v celi Avstriji in Nemčiji ni slastnejšega grozdja, kakor ravno na Goriškem, tedaj Isterska, Dalmatinska, Italjanska in pa Nemška in Francoska vina so kis? kaj ne gospod! V teh deželah pravi ta dalje, nastopi čebela prej zimsko spanje, kakor na Goriškem, toraj je povsod mrzleje, kot v Gorici! — Čudno! morda mislite, da poznamo mi drugi hribovci le Vašo zalo Gorico in Furlanijo?

V nobeni kronovini naše Avstrije, na Nemškem, v Italiji, na Francoskem i. t. d. ne škoduje čebela, temuč le na Goriškem in Gradičanskem, tedaj so po vašem na Goriškem škodljive tudi mravlje, krti, ptice pevke, in Bog ve še kaj, — gotov tudi sviloprejke, ki murvovo perje žró!! V vaši ravnini morajo biti res lahkovrni kristijani, če vašim pridigam verjamejo; mi neotesani hribovci jim že ne bomo nikdar verjeli. —

D. datek vredništva. Že prejšnja leta so posamezni srenjčani po Krasu poskušali po načrtu te nasvetovane postave delati, dasiravno predloga o taki postavi do letos ni bilo. Tako vemo, da pred nekaj leti je vpokojeni vojak, ki sam čebel ni imel (če kaj vinograda, nevemo), prepovedal sosedu pripeljane čebele dalje v čebelnjaku imeti, ter je lastnika čebel tudi pri sodniji tožil in tirjal, da mora čebele v 24 urah odpeljati; kar je sodnija sklicovaje se na nek ukaz dež. vlade tožniku tudi pripoznala. In kaj je bil vzrok take sv. jeze? Čebele so hodile k njegovemu vodnjaku pit, tedaj bi bilo lahko mogoče, da bi čebela kakega otroka ali družinčeta pičila — z drugimi besedami: pravi vzrok je bil domišljija in svojeglavnost srenjčana, za lastnika čebel pa kolika škoda?

Letos se je istemu čebelarju nekaj enakega primerilo ter je bil tudi enako obsojen v 24 urah čebele odpeljati. Le njegova pritožba do višje oblasti ga je rešila, da je med vlogo pritožbe in rešenjem čas paše pretekel ter je čebele brez škode odpeljal. — Taki primerljeji so res sitni ter morajo vsako potovalno čebelarstvo vničiti.

Verh tega tirjajo župani v komun-kaso (kakor tam srenjske denarnice zovejo) od 10 do 15, celó do 20 kr. od panja za prazen nič; da bi potem lastnik čebelnjaka za prostor, streho in postrežbo tudi toliko rad, mu ni zameriti, ker ima saj nekaj dela in odgovornosti za pripeljane čebele, dasiravno navadno toliko ne tirjajo. Prištejmo k temu še stroške prevaževanja sem ter tje, potem je dobiček tudi pri dobri letini tako pičel, da truda ni vredno. Letos nam je nek prijatelj pisal: „Paša je bila letos za naše čebele prav dobra na Krasu; al Krašovci — Bog pomagaj!“ Kratke besede, pa — vse povedó.

Slivnica pri Mariboru, F. P—k. kmetovalec. Tri leta so bile za čebelarstvo pri nas prav slabe. Letos pa imamo izvrstno dobro letino. Med sv. gospojnicama, o ajdovem cvetju, je bilo za čebele ugodno vreme. Še slabi panji so si dobro opomogli. V panju ni najti praznega satovja, vse je polno; celó z medmetalnico je bilo treba pomagati, kar je za čebelarja gotovo veselo delo. Samo škoda, da jih je pri nas še tako malo, ki medmetalnico poznajo. Jaz imam Dr. Ebel-vo, ki je za dva sata, celó priprosto napravljena, in vsaki kolikaj izurjen kmet si jo sam lahko naredi. Gotovo bi opravištvu udom vstreglo, ko bi jo o priliki popisalo.

Medarji so letos sterd (se vé da sterd, satovje in pomorjene čebele skup) po 12 kr. stari funt plačevali. Pri premakljivem satovju imamo že pri sterdi mnogo več dobička in čebele še pri življenji ohranimo. Čudno, da ljudi dobra reč tako dolgo ne zdrami.

Neko nedeljo o poletnem času, po dokončani službi božji po poludné, je napravilo Mariborsko čebelarsko društvo (bolj prav podružnica čebelarskega društva v Gradcu) potovalni zbor ter poduk o čebelarstvu pri nas v Slivnici. Vdeležilo se je poduka čez sto ljudi; ali nihče ne začne po novem čebelariti. V celi naši fari je komaj sedem čebelnjakov, v katerih se po Dzirzonovem navodu čebelari!

Z Gorenjskega blizo Kranja. Nevem, če ste od tod že kdaj kak dopis dobili ali ne. Pogrešamo ga res, ker še celó od čebelarskega semnja v Kranji nič ne zvemo, kar nas gotovo zanima. Pošljem kratke, priproste vrstice za danes, znabiti drugo pot kaj več, če Vam bo všeč*).

Čebelarstva tú pri nas sploh ni prav veliko; vendar se pa nahajajo sim ter tje čebelarji, ki so prav vneti in zvedeni ter imajo tudi mnogo panjev v svojih čebelnjakih. Malo smo poslušali ter se nadejali, da bote tudi v Kranjski okolici kak čebelarski zborček napravili, pa ker ga do zdaj ni bilo, ga letos že gotovo ne bo. Potreben bi bil, da bi ljudje saj malo več veselje do blagega čebelarstva dobili in pa da bi se saj nekoliko z novim čebelarstvom soznani. Pri nas je še vse po starem, le tú in tam je kak čebelar čul zvoniti od premakljivih satnikov, pa poprijel se tega ni. Še s tistimi panji, ktere je sl. kmetijska družba o svojem času zastonj dajala, nekteri nevé kaj storiti; da, nekje sem celó vidil, da je čebelar dilice za satovje vun pometal ter nov panj spet v starošegni Kranjski panj predelal. Ne trdim, da je povsod tako, saj vseh čebelarjev še ne poznam ne, še manj sem pri vseh bil ter njih čebelarstvo opazoval; tedaj nočem s tem nikomur krivice storiti, ampak le občno stanje čebelarstva v okolici opisati.

*) Vselej všeč. Zarad sporočila o čebelnem semnju smo se že pretekla leta pritoževali, kako da ni nobenega v vaši okolici, da bi nam kake vrstice poslal. Vredništvo ne more povsod biti že zarad pomanjkanja časa ne, da drugzega ne omenimo. — Zarad potovalnega zbora smo v okolici popraševali, kje bi bilo bolj pripravno, pa odgovora smo zastonj čakali. Kaj se hočemo vsilovati! Če bo mogoče, se pa prihodnje leto oglasite.

Kar letino tiče, je tako nekako dobro srednja, vsekako pa boljša, kakor lanska. Ko bi zadnji teden ne bila mrzla burja začela dihati, bi bila letina dobra, takó pa je medene soke kar posušila in čebele so se le še motile — znabiti za svojo vsakdanjo hrano še kaj dobile, za čebelarja gotovo nič. Na spomlad so nekako čudno rojile. Nekteri so imeli kakor navadno mnogo rojev, nekteri čebelarji pa skoraj nič. Na jesen so pa ti skoraj naj boljše opravili, ker imajo naj bolj težke panje. Bog daj drugo leto dobro letino; zaradi prezimovanje se ne bojimo, da bi nam hrane zmanjkalo; naj bi le tudi kake druge nesreče ne bilo.

O tako imenovanem češpljevem semnju v Ljubljani se je bilo letos mnogo čebelarjev „pred mostom“ zbralo ter delalo ceno novemu medú:

Prigovor: Kadar je veliko kuharic, je navadno juha presolena, se tu ni potrdil. Juha je postala jako malo osolena, cena medú je tako nizka, kakor že zdavnaj ne. Po 13 kr. do 15 kr. so za stari funt medú ponujali. Cena prodanega medú se je vršila od 14 do 15½ kr.

Kakor smo slišali, premožniši čebelarji blaga po tej ceni niso v prodaj dali. Prav so storili, zgube menda ne bodo imeli. Res čudno, da je taka nizka cena proti lanski in predlanski, ko vendar letina sploh ni boljša, kakor je bila pretekla leta, če ravno se tú pa tam o kakem okraju čebelarji malo bolj pohvalijo. To je vselej bilo, ker čebelarški pridelek je še bolj od vremena in mnogih primerljejev odvisen, kakor drugi pridelki; splošno pa se čebelarji z dobro letino razun Krasa ne moremo hvaliti.

Prezimovanje panjev v ovsu. V Eich. Bnz. pripoveduje nekdo več izglede, da so prav slabi panji, ki so komaj po deset funtov tehtali in sicer nekteri več, nekteri manj izdelanega satovja imeli, v ovsu zasuti prav dobro prezimovali. Enako dobro so slabi panji prezimovali, če so bili zasuti z ajdo ali tudi s plevami. Reč je prav verjetna ter mislimo, da ne le oves ali ajda, ampak vsako žito bi bilo zato pripravno, ker čebele imajo vedno enakomerno toploto ter spremena vremena ne čutijo veliko. Al nekaj družega je, kar mnogim čebelarjem vse veselje do takega prezimovanja pobija in jemlje — pomanjkanje žita. Kdo in koliko čebelarjev pa ima toliko žita, da bi ga ne potrebovali celo zimo ne za hrano, ne za prodajo? Gotovo prav malo; tedaj nam z naj boljšim pomočkom ni nič pomaganega.

Vse čebelarje je osupnil, da ga ne morejo prehvaliti nov po g. Freywirth-u iznajden in sestavljen

Vrteči se čebelni panj.

Naročila izvršuje ter take panje natanjčno in lično izdeluje tovarna lesenin Jožefa Oppenheimer-ja v Stuttgartu-Berg na Nemškem. Panj po 30 mark n. v.

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarško društvo“.

Natisnila Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani.